

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1309/2023
20.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. Став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милене Цветковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К 63/22 од 28.03.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 114/23 од 05.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милене Цветковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К 63/22 од 28.03.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 114/23 од 05.09.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици К 63/22 од 28.03.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и обавезан да оштећеној плати износ од 65.000,00 динара у року од 15 дана по пријему правноснажне пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 114/23 од 05.09.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Сурдулици К 63/22 од 28.03.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Милене Цветковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног

закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче као незаконит доказ записник о претресању стана и других просторија ПС у Босилеграду ДД 642280/21 од 10.12.2021. године наводећи да нису постојали законски услови да се изврши претресање у смислу члана 156. став 3. ЗКП. Такође, власник стана, ББ је ставио примедбу на записник из разлога што су одузете његове личне ствари а окривљени је одбио да потпише потврду о привремено одузетим предметима јер одузете ствари нису његове. Из свега наведеног записник о претресању стана је требало да буде изузет из списка предмета, јер је претресање предузето на незаконит начин. Надаље, сходно одредби члана 407. ЗКП, из списка предмета је требало издвојити службене белешке о обавештењу примљеном од грађана, као и друге службене белешке достављене од стране ПС у Босилеграду, што није учињено већ се исте налазе у списима предмета.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је записник о претресању стана и других просторија МУП РС ДП, ПУ Врање, ПС Босилеград број ДД 642280/21 састављен дана 10.12.2021. године, да је претресање стана у месту ..., село ..., власника ББ, извршено на основу члана 158. став 1. ЗКП, без наредбе суда и без присуства сведока ради непосредног хапшења учиниоца кривичног дела, ноћу због тога што је извршено након улажења у стан на основу овлашћена из члана 158. став 1. ЗКП, да су нађени и привремено одузети предмети ближе описани и наведени у записнику. На записник је стављена примедба од стране ББ да су одузете његове личне ствари и потписан је од стране држаоца стана, ББ и овлашћеног службеног лица. Након извршеног претресања сачињен је извештај МУП РС ДП, ПУ Врање, ПС Босилеград број ДД 642280/21 од 10.12.2021. године о претресању стана и других просторија без наредбе суда због непосредног хапшења учиниоца кривичног дела АА, који је достављен судији за претходни поступак Основног суда у Сурдулици.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је претресање стана у месту ..., село ..., у свему извршено у складу са одредама члана 158. став 1. ЗКП, ради непосредног хапшења учиниоца кривичног дела, а не сагласно члану 156. став 3. ЗКП,

како се то неосновано наводи у захтеву браниоца окривљеног, а о чему је сагласно члану 160. ЗКП обавештен судија за претходни поступак Основног суда у Сурдулици, те наведени записник о претресању стана и других просторија представља законит доказ на коме се пресуда, у смислу одредаба Законика о кривичном поступку, може заснивати, па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

При томе, околност да је власник стана ставио примедбу на записник јер су одузете ствари његове, из ког разлога ни окривљени није потписао потврду о одузетим предметима, по оцени овога суда нису од утицаја на законитост наведеног доказа, имајући у виду да је претресање стана у конкретном случају у свему извршено у складу са одредбама ЗКП.

Поред наведеног, службене белешке о обавештењу примљеном од грађана, као и друге службене белешке достављене од стране ПС у Босилеграду, иако нису издвојене из списка предмета, нису коришћене као доказ, нити је на њима заснована правноснажна пресуда, из ког разлога су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Надаље, у преосталом делу образложења исте повреде наводима у захтеву да се вештачењем извршеним од стране УКП – Националног центра за криминалистичку форензику 03.2.11.3 бр.234-4-471/2022 од 25.03.2022. године не потврђује на несумњив начин да се на снимцима са видео надзора налази окривљени нити да лице са видео снимака носи одећу која је одузета приликом претреса, бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па Врховни суд ове наводе захтева није ценио.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку мериторна одлука може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву као разлог подношења истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу наведене повреде наводи да је суд повредио одредбе члана 45. и 54. КЗ јер је потпуно неосновано као отежавајућу околност ценио упорност окривљеног у извршењу кривичног дела иако окривљени није испољио насиље нити било какву упорност, већ је бежао, на који начин се суштински истиче повреда члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона. Стога је Врховни суд, у овом делу, захтев браниоца окривљеног АА оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и повреду закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац у захтеву уопште не наводи у чему се састоје наведене повреде закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милене Цветковић, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић